

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu w punkcie 1 - zasądził od pozwanego R. P., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) z/s w Ł. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. kwotę 72.840,60 zł z ustawowymi odsetkami: od kwoty 23.985,00 zł od dnia 3 lutego 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 9.372,60 zł. od dnia 3 lutego 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 16.236,00 zł od dnia 3 lutego 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 23.247,00 zł od dnia 3 lutego 2012 r. do dnia zapłaty; w punkcie 2 - zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12.376,26 zł, tytułem zwrotu kosztów postępowania, na którą złożyła się: kwota 3.643,00 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej, kwota 4.500,00 zł tytułem zwrotu kosztów opinii biegłego, kwota 616,26 zł tytułem zwrotu kosztów świadka; kwota 3.617,00 zł., tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; w punkcie 3 - nakazał pobrać od pozwanego R. P., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w Ł. na rzecz Skarbu Państwa - Sąd Rejonowy w Kaliszu kwotę 1.272,30 zł tytułem brakującej części kosztów opinii biegłego (wyrok k. 705 tom IV).

Sąd Rejonowy wydając powyższe rozstrzygnięcie w sprawie poczynił następujące ustalenia.

Pozwany R. P. zlecił poprzednikowi prawnemu powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. wykonanie usługi, której przedmiotem było wykonanie czterech metalowych form na podstawie dokumentacji i wskazówek pozwanego.

Nie spisano żadnej pisemnej umowy, a kontrakt był wykonywany na podstawie zamówienia.

W praktyce wyglądało to w ten sposób, że R. P. drogą mailową przysyłał rysunki do firmy cedenta, a inżynierowie pracujący na produkcji dokonywali ich odczytu i przygotowywali każdorazowo program specjalny do obróbki metalu, aby wykonać formę zgodnie z przesłaną dokumentacją. Następnie przystępowano do wykonywania form.

Zapłata za wykonane formy miała nastąpić według uzgodnień w trzech etapach, tj. I etap - 30% wartości każdej formy, II etap - 40% oraz III etap - 30%. Po wykonaniu form oraz zapłacie drugiej transzy należności przedmiotowe formy były przewożone na polecenie R. P. do firmy (...) Sp. z o.o. w Ś., a po wykonaniu prób z powrotem do firmy cedenta w celu dokonywania ewentualnych korekt.

Po wykonaniu prób miała nastąpić zapłata trzeciej transzy. Nie była ona jednak uzależniona od akceptacji form przez firmę (...) Sp. z o.o. w Ś..

W związku z powyższym (...) Sp. z o.o. z/s w K. wystawiło na rzecz pozwanego faktury VAT: nr (...) na kwotę 23.985,00 zł z dnia 26 stycznia 2012 r. z terminem płatności przypadającym na dzień 2 lutego 2012 r., nr (...) na kwotę 9.372,60 zł z dnia 26 stycznia 2012 r. z terminem płatności przypadającym na dzień 2 lutego 2012 r., nr (...) na kwotę 16.236,00 zł z dnia 26 stycznia 2012 r. z terminem płatności przypadającym na dzień 2 lutego 2012 r. oraz nr (...) na kwotę 23.247,00 zł z dnia 26 stycznia 2012 r. z terminem płatności przypadającym na dzień 2.02.2012r. na łączną kwotę stanowiącą wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie tj. kwotę 72.840,60zł. Przedmiotowe faktury docierały do pozwanego, lecz były przez niego odsyłane bez żadnego komentarza. Pozwany zaczął unikać kontaktów z cedentem i nie odbierał telefonów. Nie zapłacił również ostatniej, trzeciej części transzy wynagrodzenia za wykonane zamówienie wynikające z ww. faktur VAT.

Pismem z dnia 22 lutego 2012 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. wezwała pozwanego do zapłaty należności. Zapłata jednak nie nastąpiła.

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. W.. nabył w dniu 30 marca 2012 r. od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. w następstwie powierniczego przelewu wierzytelności, wierzytelność przysługującą cedentowi wobec pozwanego, wynikającą z tytułu wykonania zamówienia w postaci metalowych form, objętych fakturami VAT nr (...) na kwotę 23.985,00zł z dnia 26 stycznia 2012 r. z terminem płatności przypadającym na dzień 2 lutego 2012 r., nr (...) na kwotę 9.372,60zł z dnia 26 stycznia 2012 r. z terminem płatności przypadającym na dzień 2 lutego 2012 r., nr (...) na kwotę 16.236,00 zł z dnia

26 stycznia 2012 r. z terminem płatności przypadającym na dzień 2 lutego 2012 r. oraz nr (...) na kwotę 23.247,00 zł z dnia 26 stycznia 2012 r. z terminem płatności przypadającym na dzień 2 lutego 2012 r., tj. wierzytelność w kwocie 72.840,60 zł.

O fakcie zawarcia umowy o przelewie wierzytelności pozwany został zawiadomiony. Powód ostatecznym wezwaniem do zapłaty z dnia 31 października 2013 r. wezwał pozwanego do dobrowolnego uregulowania należności.

Do dnia wniesienia pozwu pozwany nie uregulował należności.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o dowody w postaci dokumentów załączone do akt sprawy, których prawdziwość i autentyczność nie budziła żadnych zastrzeżeń i wątpliwości oraz na podstawie zeznań świadków G. B., A. B., A. K., P. L. oraz zeznań pozwanego, a także opinii biegłego H. K..

Zeznaniom świadków G. B., A. B., A. K. oraz P. L. Sąd dał w pełni wiarę gdyż były logiczne, spójne oraz przekonujące, a nadto znajdowały potwierdzenie w wyżej wymienionym materiale dowodowym.

Zeznania świadków K. K., Z. J., M. M., K. P. oraz F. J. nie miały wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy, ponieważ nie dotyczyły stosunku prawnego łączącego pozwanego z cedentem wierzytelności.

Zeznaniom pozwanego Sąd nie dał wiary, albowiem pozostają w sprzeczności z zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd Rejonowy zważył, że przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że cedent wierzytelności należycie wywiązał się z zobowiązania. Jak wynika z opinii biegłego wydanej w niniejszej sprawie sporządzonej na okoliczność rodzaju, jakości, zakresu oraz wyceny wykonanych prac przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. na rzecz pozwanego, a także na okoliczność prawidłowości i zgodności wykonanego przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. przedmiotu umowy o dzieło (art. 627 k.c.) z dostarczoną przez pozwanego dokumentacją techniczną oraz konstrukcyjną ogólne założenia poczynione przez pozwanego przy konstruowaniu narzędzi do formowania wyprasek z tworzywa były prawidłowe, zaś wykonane formy przez cedenta wierzytelności posiadały cechy kwalifikujące je do przeprowadzenia próbnych wtrysków, zgodnie z powszechnie stosowaną procedurą uruchamiania produkcji. Gdyby jedynym kryterium odbioru jakościowego była zgodność realizacji prac, zleconych przez pozwanego i wykonanych przez cedenta, z dokumentacją konstrukcyjną, to można by było uznać, że zlecenie zostałoby zamknięte w chwili przekazania form do prób, a 3 etap rozliczeń byłby niepotrzebny. Wprowadzając jednak 3 etap przewidziano istnienie ryzyka wynikającego z faktu, iż każda forma jest prototypem, w którym mogą wystąpić usterki zarówno po stronie konstruktora, jak i wykonawcy. Ujęto w nim, więc wykonanie poprawek i realizację ewentualnych zysków. Nie może to jednak być równoznaczne z przekazaniem całej odpowiedzialności za końcowy sukces lub porażkę w realizacji projektu na ostatniego wykonawcę form, jakim jest cedent wierzytelności, a w szczególności w zakresie finansowym. W każdym, bowiem procesie wytwarzania, nie tylko w produkcji form, zdarzają się odstępstwa od wymagań zawartych w dokumentacji, które z uwagi na przypadkowość występowania nie daje się przewidzieć. Ocenę technologiczności konstrukcji wyrobu powinien przeprowadzić konstruktor form, gdyż podejmując się realizacji projektu bierze na siebie odpowiedzialność za produkt końcowy. Zmiany dokonane przez pozwanego w dokumentacji projektowej były poprawne. Nie rozwiązały jednak wszystkich problemów, gdyż w dalszym ciągu istniały różnice w geometrii wyprasek, które nie zapewniły uruchomienia produkcji części dla odbiorcy końcowego. Cedent, firma (...), wykonał formy zgodnie z dokumentacją dostarczoną przez pozwanego R. P., z uwzględnieniem korekt naniesionych w trakcie realizacji pracy, zasadami wiedzy technicznej oraz obowiązującymi przepisami i normami.

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. przeniosło, zatem skutecznie na powoda istniejącą i wymagalną wierzytelność wynikającą z 3 etapu zamówienia w łącznej kwocie 72.840,60zł i na mocy art. 509 § 1 i 2 k.c. powód stał się wierzycielem względem pozwanego.

O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł na mocy art. 481 § 1 i 2 k.c., natomiast o kosztach procesu na podstawie art. 98 k.p.c. (uzasadnienie k. 710-716 tom IV).

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając go w całości, zarzucając:

I. naruszenie prawa procesowego, co miało wpływ a wynik sprawy:

1 - art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nierozważenie w sposób wszechstronny zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz dokonanie jego dowolnej (a nie swobodnej) oceny, jak również nieuwzględnienie - przy przeprowadzaniu poszczególnych dowodów osobowych, w szczególności wskazanych jako potwierdzających wersję powoda zamiast pozwanego - wszelkich okoliczności związanych z oceną wiarygodności oraz przydatności poszczególnych źródeł dowodowych dla ustalenia okoliczności istotnych z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy:

a) ze skutkiem nieprawidłowego ustalenia, że kontrakt był wykonywany wyłącznie na podstawie zamówienia, podczas gdy przed jego złożeniem (...) sp. z o.o. oraz pozwany prowadzili negocjacje i ustalenia w zakresie realizacji przyszłej umowy w wyniku czego (...) sp. z o.o. skierował do pozwanego oferty wykonania form wtryskowych a zamówienia stanowiły przyjęcie złożonych ofert z modyfikacją niezmieniającą istotnie treści oferty bowiem jedynie przesuującą płatność 10% wynagrodzenia między transzą I a transzą III zaś (...) sp. z o.o. nie sprzeciwił się wprowadzonej modyfikacji i przystąpił do wykonania umowy, w konsekwencji czego ustalając treść umowy zawartej między stronami Sąd winien był oprzeć się przede wszystkim na treści wskazanej oferty, który to dokument Sąd całkowicie pominął w uzasadnieniu wydanego wyroku i w konsekwencji przy ustalaniu okoliczności faktycznych sprawy, tak jak pominął fakt prowadzenia przez pozwanego oraz (...) sp. z o.o. rozmów i negocjacji przed zawarciem umowy, a mających wpływ na jej treść, na którą to okoliczność zeznawali m.in. świadkowie K. P. oraz M. M., których zeznania Sąd pominął uznając, że nie miały wpływu na rozstrzygnięcie sprawy, jak również pozwany, którego zeznaniom Sąd odmówił wiarygodności;

b) ze skutkiem nieprawidłowego ustalenia, że (...) sp. z o.o. należycie wykonał swoje zobowiązanie w całości, podczas gdy z zeznań pozwanego, korespondencji e- mail, jak również zeznań świadków M. M. oraz K. P., których zeznania Sąd pominął przy ustaleniu stanu faktycznego sprawy, wynika, że (...) sp. z o.o. była w zwłoce w wykonaniu zobowiązania na każdym etapie prac, w szczególności na etapie wykonywania poprawek form po próbnym wtryskach co ostatecznie, wobec braku akceptacji form wtryskowych doprowadziło do tak znacznego przekroczenia terminu ich wykonania, że ostateczny odbiorca anulował zamówienie, zaś przy braku możliwości sprzedaży form wtryskowych na rzecz końcowego odbiorcy, świadczenie (...) sp. z o.o. utraciło dla pozwanego jakiegokolwiek znaczenie, tak jak dostarczenie form przez pozwanego utraciło znaczenie dla (...) sp. z o.o., wobec czego Sąd winien przyjąć, że (...) sp. z o.o. nie wykonała należycie swojego zobowiązania co winno skutkować oddaleniem powództwa w całości;

c) ze skutkiem nieprawidłowego ustalenia, że (...) sp. z o.o. wykonała swoje zobowiązanie, podczas gdy w ofercie złożonej przez tę spółkę Pozwanemu, która z modyfikacją wynikającą z zamówienia wskazuje na treść umowy łączącej strony, (...) sp. z o.o. zobowiązała się do wykonania próbnym wtrysków form, którego to świadczenia spółka nie wykonała co wygenerowało po stronie Pozwanego dodatkowe koszty transportu form do wtryskowni oraz było czasochłonne i miało bezpośredni wpływ na przekroczenie terminów wykonania form wtryskowych co ostatecznie doprowadziło do anulowania zamówienia przez ostatecznego odbiorcę, wobec czego Sąd winien przyjąć, że (...) sp. z o.o. nie wykonała należycie swojego zobowiązania;

d) ze skutkiem nieprawidłowego ustalenia, że (...) sp. z o.o. wykonała swoje zobowiązanie, podczas gdy G. B. działając jako Prezes Zarządu (...) sp. z o.o., podczas oględzin form wtryskowych, w protokole z dnia 16 stycznia 2015 roku, stanowiącym załącznik nr 0 pisemnej opinii biegłego z dnia 12 lutego 2015 roku, zobowiązał się na piśmie do współpracy z (...) sp. z o.o. oraz P. R. P. w zakresie wprowadzenia kolejnych zmian w formach wtryskowych w przypadku ponownego uzyskania możliwości sprzedaży form końcowemu odbiorcy, tj. (...) (dalej (...)), co zgodnie z zasadami logicznego rozumowania należy ocenić w ten sposób, że G. B. nie zobowiązałby się do dalszej współpracy w wykonaniu form wtryskowych gdyby spółka ta rzeczywiście wykonała swoje zobowiązanie, wobec czego Sąd winien przyjąć, że (...) sp. z o.o. dlatego w dniu 16 stycznia 2015 roku zobowiązała się do dalszej współpracy z Pozwanym przy wykonaniu form wtryskowych, że nie wykonała w całości swojego zobowiązania, a tym samym zapłata za III etap prac nie stała się nigdy wymagalna a powództwo podlega oddaleniu w całości;

e) ze skutkiem nieprawidłowego ustalenia, że zapłata trzeciej transzy wynagrodzenia miała nastąpić po wykonaniu prób i nie była uzależniona od dalszych warunków, w szczególności od akceptacji form przez Zlecającego, podczas gdy warunkiem zapłaty III transzy wynagrodzenia była akceptacja form przez Pozwanego, co wynika z samej oferty podpisanej przez Prezesa Zarządu (...)sp. z o.o. skierowanej do Pozwanego i przyjętej przez Pozwanego w trybie art. 68(1) § 1 kc oraz zeznań Pozwanego, świadka M. M., jak również opinii biegłego, z której wynika, że gdyby jedynym kryterium odbioru jakościowego form była zgodność realizacji prac z dokumentacją konstrukcyjną to etap III byłby niepotrzebny (i strony by go nie wprowadziły), a nadto zapłata III transzy tak, jak zapłata I i II transzy miała nastąpić po uzyskaniu przez Pozwanego płatności od (...) sp. z o.o. tak jak w przypadku rozliczenia etapu I etapu II prac gdzie za każdym razem płatność na rzecz (...) sp. z o.o. następowała na podstawie faktur VAT wystawianych po otrzymaniu przez tę spółkę od Pozwanego informacji o wystawieniu przez niego faktury sprzedażowej na rzecz (...) sp. z o.o. i po potrąceniu wzajemnych wierzytelności związanych z realizacją kontraktu a płatność następowała po otrzymaniu przez pozwanego płatności (...) sp. z o.o., wobec czego Sąd winien uznać, że strony wprowadzając III etap realizacji kontraktu uzależniły jego rozliczenie od akceptacji form przez pozwanego, którą to akceptację pozwany wyraziłby po uzyskaniu akceptacji (...), oraz że rozliczenie III etapu realizacji kontraktu powinno nastąpić tak jak w przypadku etapu I oraz II po otrzymaniu przez pozwanego płatności od (...) sp. z o.o.;

f) ze skutkiem nieprawidłowego ustalenia, że zapłata trzeciej transzy wynagrodzenia miała nastąpić po wykonaniu prób i nie była uzależniona od dalszych warunków, w szczególności od akceptacji form przez zlecającego podczas gdy jest to sprzeczne z zasadami logicznego myślenia oraz w szczególności powszechną praktyką branżową, gdzie zapłata pełnego wynagrodzenia jest zawsze uzależniona od akceptacji detalu, po przeprowadzeniu próbnych wtrysków, która to praktyka wynika ze specyfiki produkcji form wtryskowych, które zawsze są prototypami a nie stanowią produktu końcowego, służąc produkcji detali metodą wtrysku i żaden zlecający wykonanie form wtryskowych nie przyjmie form i nie zgodzi się na uiszczenie za nie pełnego wynagrodzenia w sytuacji, w której są bezużyteczne, ponieważ nie nadają się do uruchomienia produkcji detali, zaś brak akceptacji form w niniejszej sprawie wynika z niewykonania przez (...)sp. z o.o. w całości etapu III umowy wobec czego zapłata III transzy wynagrodzenia na rzecz tej spółki nie stała się wymagalna;

g) ze skutkiem nieprawidłowego ustalenia, że wyjaśnienia pozwanego są niewiarygodne, ponieważ pozostają w sprzeczności z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, podczas gdy zeznania pozwanego są zbieżne z innymi zgromadzonymi w sprawie dowodami, a to:

- korespondencją e-mail pozwanego z (...) sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o., w szczególności G. B. oraz z zeznaniami świadków K. P. i M. M. - w zakresie twierdzenia pozwanego, że (...)sp. z o.o. była w zwłoce w wykonaniu zobowiązania co ostatecznie doprowadziło do anulowania zamówienia przez końcowego odbiorcę, wobec czego świadczenie (...) sp. o.o. utraciło dla pozwanego całkowicie znaczenie, wobec czego nawet przy wykonaniu zobowiązania w całości pozwany byłby uprawniony do odmowy jego przyjęcia;

- ofertą (...) sp. z o.o. skierowaną do pozwanego, treścią zeznań świadków K. P. i M. M. - w zakresie twierdzenia pozwanego, że (...)sp. z o.o. przed złożeniem zamówienia była w posiadaniu pełnej dokumentacji dotyczącej detali, znała wymagania ostatecznego odbiorcy, pełen zakres prac niezbędnych do wykonania form oraz terminy ich wykonania prac,

- ofertą (...)sp. z o.o., zeznaniami świadków K. P. i M. M. - w zakresie twierdzenia Pozwanego, że zgodnie z zawartą między stronami umową rozliczenie III etapu prac, tj. zapłata III transzy wynagrodzenia była uzależniona od akceptacji form, co nigdy nie nastąpiło i skutkuje brakiem wymagalności roszczenia;

- fakturami VAT oraz potwierdzeniami operacji bankowych - w zakresie twierdzenia pozwanego, że zapłata przez niego wynagrodzenia za każdy etap prac miała nastąpić po otrzymaniu przez niego zapłaty od (...) sp. z o.o., gdzie etapy umowy oraz procentowe wartości wynagrodzenia należnego za wykonanie określonego etapu umowy były określone tożsamo jak w umowie pozwanego z (...)sp. z o.o.;

h) ze skutkiem nieprawidłowego ustalenia, że zeznania świadków Z. J., M. M. oraz K. P. nie miały wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy, ponieważ nie dotyczyły stosunku prawnego łączącego pozwanego z cedentem wiarygodności, podczas gdy z zeznania te dotyczą faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, tj.:

- otrzymania przez (...) jeszcze przed podjęciem współpracy całej dokumentacji dostarczonej przez (...), poczynionych uzgodnień w zakresie terminów wykonania prac oraz kwestii rozliczeń, co ponadto powinno mieć wpływ na ocenę wiarygodności zeznań świadka G. B. zeznającego odmiennie;

- wątpliwości dotyczących możliwości produkcyjnych (...) pod kątem możliwości dotrzymania terminów wykonania zobowiązania, oraz późniejszego otrzymania przez świadka M. M. od G. B. informacji, że „nie ma tzw. mocy przerobowej aby wykonać te poprawki bo wykonuje inne prace”, jak również stwierdzenia przez Pana K. P., że „próby i prace związane z korektą form nie odbywały się płynnie, zatem nie można było terminowo wywiązać się z umowy”, co potwierdza zwłokę (...)sp. z o.o. w wykonaniu form i poprawek co skutkowało anulowaniem zamówienia przez końcowego odbiorcę i w konsekwencji całkowitym utraceniem przez świadczenie (...) sp. zo.o. znaczenia dla pozwanego;

i) ze skutkiem nieprawidłowego ustalenia, z pominięciem zasad doświadczenia życiowego i zasad logicznego rozumowania że zeznania świadków G. B. oraz A. B. - bezpośrednio zainteresowanych wynikiem sprawy - są wiarygodne, podczas gdy stoją w sprzeczności z zeznaniami pozwanego, zeznaniami świadków M. M., K. P., a w szczególności treścią oferty podpisanej przez G. B., z której wynika, m.in., że:

- (...) sp. z o.o. była w posiadaniu dokumentacji detali sporządzonej przez S., „rysunki 2d części”,

- (...) sp. z o.o. uzgodniła z pozwanym terminy wykonania form - wskazanie terminów, z których spółka się nie wywiązała,

- (...) sp. z o.o. zobowiązała się do wykonania prób detalu - którego to zobowiązania nie wykonała,

- strony uzgodniły, że zapłata III transzy wynagrodzenia nastąpi „po akceptacji formy”

- odmiennie niż przyjął Sąd I instancji,

wobec czego Sąd winien był odmówić wiarygodności zeznaniom G. B. oraz A. B.;

2) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie bez poddania krytycznej ocenie i weryfikacji opinii biegłego w zakresie w którym opinia wykracza poza wiedzę specjalną biegłego z zakresu technologii procesów wytwarzania, tj. stwierdzenia, że „P. P. nie jest równoznaczne z przekazaniem całej odpowiedzialności za końcowy sukces lub porażkę w realizacji projektu na ostatniego wykonawcę form, jakim jest (...), w szczególności w zakresie finansowym ”, który to fragment wniosku opinii biegłego stanowi niedozwolone czynienie przez biegłego ustaleń dotyczących stanu faktycznego sprawy w zakresie treści stosunku prawnego łączącego pozwanego oraz (...) sp. z o.o., który to fragment opinii Sąd metodą kopiuj-wklej powielił w uzasadnieniu skarżonemu wyrokowi podczas gdy winien był samodzielnie poczynić w tym zakresie własne ustalenia faktyczne, bez uwzględnienia faktu, że (...)sp. z o.o. oferując, że zapłata trzeciej transzy w wysokości 30% łącznego wynagrodzenia umownego ma być uzależniona od akceptacji form, przyjęła na siebie ryzyko niezyskania tej akceptacji i nietrzymania zapłaty wynagrodzenia w tej wysokości;

3) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez:

a) całkowite pominięcie w uzasadnieniu skarżonego wyroku i nie odniesienie się do twierdzeń pozwanego i dowodów dotyczących okoliczności faktycznych mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie oraz nie wskazania czy Sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej poszczególnym dowodom znajdującym się w aktach sprawy, bez wyjaśnienia przyczyn dla których Sąd nie oparł na nich rozstrzygnięcia, w szczególności:

- oferty (...) podpisanej przez G. B. adresowanej do P. R. P., z której wynika m.in., że zapłata III transzy wynagrodzenia miała nastąpić „po akceptacji formy”;

- protokołu ze spotkania oraz oględzin z dnia 16 stycznia 2015 r. sporządzonego w Ś. przy udziale biegłego, w treści którego G. B. działający jako Prezes Zarządu (...) sp. z o.o. zobowiązał się do współdziałania z pozwanym oraz (...) sp. z o.o. we wprowadzeniu w formach wtryskowych kolejnych zmian w celu doprowadzenia ich do stanu umożliwiającego wdrożenie produkcji detali;

- korespondencji e-mail pozwanego, z której wynika że (...)sp. z o.o. przed złożeniem przez pozwanego zamówienia była w posiadaniu pełnej dokumentacji dotyczącej detali, jak również uzgodnione były warunki współpracy między stronami, a także z której wynika, że (...)sp. z o.o. była w zwłoce w wykonaniu zobowiązania, co ostatecznie skutkowało anulowaniem zamówienia przez końcowego odbiorcę i utraceniem przez świadczenie spółki znaczenia dla pozwanego;

b) sformułowanie uzasadnienia skarżonego orzeczenia w sposób powielający metodą kopiuj-wklej wnioski końcowe opinii pisemnej biegłego bez poddania ich krytycznej ocenie i weryfikacji i bez odniesienia ich do stanu faktycznego sprawy, jak również samej treści części merytorycznej opinii biegłego, w szczególności wniosku, zgodnie z którym: „Gdyby jedynym kryterium odbioru jakościowego była zgodność realizacji prac zleconych przez pozwanego i wykonanych przez cedenta, z dokumentacją konstrukcyjną, to można by było uznać, że zlecenie zostałoby zamknięte w chwili przekazania form do prób, a etap 3 rozliczeń byłby niepotrzebny. Wprowadzając jednak 3 etap przewidziano istnienie ryzyka wynikającego z faktu, iż każda forma jest prototypem, w którym mogą wystąpić usterki zarówno po stronie konstruktora jak i wykonawcy”, przy którego uwzględnieniu Sąd doszedł do przekonania, że „Po wykonaniu prób miała nastąpić zapłata trzeciej transzy. Nie była ona jednak uzależniona od akceptacji form przez (...) sp. z o.o. w Ś.”, podczas gdy Sąd winien wniosek z opinii biegłego odnieść do fragmentu części „2.3 TREŚĆ MERYTORYCZNA” opinii gdzie biegły wskazał: „Płatności obejmowały trzy etapy realizacji tej pracy (k. 441 akt). Według „A. etap 1-40% zaliczka; etap 2 -40 %po skończeniu formy przed testem; etap 3-20 % po akceptacji form. Zgodnie z wyjaśnieniami,, uzyskami podczas wizji lokalnej i dokonanych przelewów zestawionych w załączniku, udziały procentowe odpowiadały proporcji 30/40/30%, co jest zgodne z pismem procesowym”, wobec czego Sąd I instancji winien dojść do przekonania, że zapłata III transzy wynagrodzenia miała nastąpić po wykonaniu prób i zaakceptowaniu uzyskanych w wyniku ich przeprowadzenia detali przy pozytywnej ocenie, że formy wtryskowe nadają się do uruchomienia masowej produkcji detali.

II. rażące naruszenie prawa materialnego:

4) art. 68⁽¹⁾ § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie podczas gdy w niniejszej sprawie treść umowy między pozwanym oraz (...)sp. z o.o. była wyznaczona przez oferty skierowane przez tę spółkę do pozwanego, na które odpowiedzi stanowiły złożone przez pozwanego zamówienia z zastrzeżeniem zmiany niezmienną istotnie treści oferty, bowiem przesuwającej jedynie płatność w zakresie 10% wynagrodzenia między I a III etapem rozliczeń, przy uwzględnieniu, że w treści oferty nie wskazano, że może ona być przyjęta jedynie bez zastrzeżeń, zaś oferent nie sprzeciwił się włączeniu zmiany do umowy i przystąpił do jej wykonania;

5) art. 457 k.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, w której zgodnie z umową stron, potwierdzoną sposobem dokonania rozliczenia etapu 1 oraz etapu II umowy roszczenie (...)sp. z o.o. o zapłatę wynagrodzenia za wykonanie poszczególnych etapów umowy stawało się wymagalne w momencie otrzymania przez pozwanego od (...) sp. z o.o. wynagrodzenia za adekwatny etap prac przy uwzględnieniu, że procentowa wartość poszczególnych III etapów umowy pozwanego i (...) sp. z o.o. rozkładała się tożsamo jak procentowa wartość poszczególnych transzy wynagrodzenia z umowy pozwanego z (...)sp. z o.o., tj. 30/40/30%, zaś wobec braku uzyskania przez pozwanego płatności za III etap umowy od (...) sp. z o.o. na skutek braku akceptacji form, niewykonania umowy w terminie i anulowania zamówienia przez odbiorcę końcowego, roszczenie (...)sp. z o.o. o zapłatę wynagrodzenia za III etap prac nie stało się wymagalne, wobec czego spółka ta nie była uprawniona do wystawienia faktur VAT, na podstawie których Powód dochodzi zapłaty w niniejszym postępowaniu.

Podnosząc powyższe zarzuty pozwany wniósł:

- 1) o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości z jednoczesnym zasądzeniem od powoda na rzecz pozwanego procesu za I instancję wg norm przepisanych,
- 2) o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za II instancję wg norm przepisanych (apelacja k. 720-739 tom IV).

W odpowiedzi na apelację pozwanego powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za postępowanie odwoławcze (odpowiedź na apelację k. 773-782 tom IV).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy przyjął za własne ustalenia Sądu Rejonowego w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia, jak też poczynione przez ten Sąd rozważania prawne, dokonując ich uzupełnienia. W myśl bowiem art. 382 k.p.c. sąd II instancji ma nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz dokonania własnej, samodzielnej i swobodnej oceny, w tym oceny zgromadzonych dowodów (uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1998 r., II CKN 704/97).

W pierwszej kolejności koniecznym jest odniesienie się do zarzutów naruszenia przepisów postępowania, gdyż wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania, co do pozostałych zarzutów apelacyjnych, bowiem jedynie nieobarczone błędem ustalenia faktyczne, będące wynikiem należytej przeprowadzonego postępowania mogą być podstawą oceny prawidłowości kwestionowanego rozstrzygnięcia w kontekście twierdzeń o naruszeniu przepisów prawa materialnego.

W ocenie Sądu Okręgowego zarzut apelacji polegający na naruszeniu przez Sąd I instancji art. 328 § 2 k.p.c. określony w apelacji jako zarzut I.3 jest niezasadny.

Ze względu na sposób skonstruowania powyższego zarzutu przez pozwanego i powiązanie z art. 233 § 1 k.p.c., istotne jest podkreślenie, że zarzut procesowy związany z nieprawidłowym uzasadnieniem orzeczenia przez sąd niższej instancji, nie jest polemiką z ustaleniami tego sądu, ale reakcją procesową na brak możliwości choćby przybliżonej oceny, wobec niezawarcia w kwestionowanym orzeczeniu danych pozwalających na weryfikację motywów i stanowiska sądu i z tego względu nie może być łączony z zarzutem naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Faktem jest, że Sąd Rejonowy sporządził uzasadnienie w części dotyczącej oceny zgromadzonych dowodów w sposób lakoniczny, wskazując ogólnie powody, dla których odmówił wiarygodności poszczególnym dowodom osobowym w postaci zeznań świadków. Wymienione w zarzucie dokumenty w postaci: oferty (...)sp. z o.o., protokołu ze spotkania z dnia 16 stycznia 2015 r. oraz korespondencji mailowej, Sąd Rejonowy ustalając w sprawie stan faktyczny pominął, nie wskazując z jakich powodów. Powyższe dokumenty stanowiły jednak podstawę sporządzonej w toku postępowania dowodowego opinii biegłego sądowego uwzględnionej przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu z zaskarżonego wyroku. Uznając jednak, że owa lakoniczność uzasadnienia we wskazanym zakresie stanowi uchybienie, Sąd II instancji uznał, że ocena prawna zawarta w orzeczeniu Sądu I instancji umożliwia dokonanie przez Sąd odwoławczy oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania zaskarżonego orzeczenia, które odpowiada prawu i zasądzenia na rzecz powoda zapłaty z tytułu przelanej na niego wierzytelności obejmującej wynagrodzenie (...)sp. z o.o. za wykonaną umowę o dzieło. Sąd odwoławczy ma możliwości w ramach własnych kompetencji, jako sąd merytoryczny, odnieść się do tych dokumentów w ramach podniesionego zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i dokonania własnej, uzupełniającej oceny tych dowodów.

Cytowanie wniosków wynikających z przeprowadzonej w toku postępowania opinii biegłego w części poświęconej rozważaniom prawnym uzasadnienia zaskarżonego wyroku sądowego świadczy o tym, że Sąd I instancji podzielił wyrażony w tej opinii pogląd. Niewątpliwie odnosi się on też do stanu faktycznego sprawy, bowiem wskazuje, że (...)sp. z o.o. wywiązał się z zobowiązania wobec pozwanego, co wyjaśnia powody, dla których Sąd Rejonowy uznał zasadność roszczenia powoda, na którego wierzytelność z tego tytułu została przelana. Opinia biegłego sądowego niewątpliwie dostarczyła Sądowi Rejonowemu wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny zasadności powództwa, a zatem nie może on - wbrew opinii biegłego - oprzeć ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu, czy też krytycznym przekonaniu strony, jak sugeruje skarżący. Kwestia jednak prawidłowości dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny tej opinii jako dowodu w sprawie, sytuje się w zakresie zarzutów naruszeń procesowych, podniesionych zresztą przez apelującego w punkcie I.2 apelacji.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut pozwanego z punktu I.2. apelacji co do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie bez poddania krytycznej ocenie i weryfikacji opinii biegłego w zakresie w jakim w ocenie pozwanego opinia wykracza ona poza wiedzę specjalną biegłego z zakresu technologii wytwarzania w zakresie stwierdzenia, że cyt. „Podzlecenie (...) nie jest równoznaczne z przekazaniem całej odpowiedzialności za końcowy sukces lub porażkę w realizacji projektu na ostatniego wykonawcę form, jakim jest A., w szczególności w zakresie finansowym”.

Opinia biegłego, pomimo jej specyficznego charakteru, jak każdy inny środek dowodowy podlega ocenie sądu na podstawie art. 233 § 1 k.p.c. Sąd nie dokonuje jednak oceny wiarygodności opinii lecz ocenia ją pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności, może także pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Oceniając opinię biegłego sąd powinien uwzględniać takie kryteria, jak poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego stanowiska, stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 25.06.2009 r., V ACa 139/09, OSA w Katowicach 2009, nr 4, poz. 8). Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń (wyrok Sądu Najwyższego z 19 grudnia 1990 r., I PR 148/90, OSP 1991, nr 11, poz. 300). Opinia biegłego podlega nie tylko ocenie według wskazanych powyżej kryteriów przez sąd, ale i kontradiktoryjnej kontroli przez strony w postępowaniu dowodowym.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii biegłego na okoliczność prawidłowości i zgodności wykonanego przez (...) sp. z o.o. przedmiotu umowy z dostarczoną przez pozwanego dokumentacją techniczną oraz konstrukcyjną (k. 418 tom III). Biegły sporządził opinię pisemną, w której przy wykorzystaniu swojej specjalistycznej wiedzy przygotował dwa warianty odpowiedzi, zależne od ustaleń umownych pomiędzy stronami tej umowy, czyli pomiędzy pozwanym a (...) sp. z o.o.: w sytuacji gdyby umowa przewidywała ostateczny etap akceptacji form przez (...) i (...), jako warunek wypłaty trzeciej transzy wynagrodzenia, do której nie doszło – co utrzymywał pozwany; oraz gdyby umowa tego warunku nie przewidywała, a samo faktyczne przekazanie form do prób umożliwiło rozliczenie z (...) sp. z o.o. - co było stanowiskiem powoda.

W tych okolicznościach stwierdzenie biegłego sądowego, na które powołuje się apelujący jako ingerujące w sferę ustaleń faktycznych, co do warunków kontraktowych łączących strony, a stanowiących domenę sądu, w przypadku takiego ujęcia tematu nie wykracza poza ustalenia wynikające z wiedzy specjalistycznej biegłego.

Niezależnie od powyższego, takie stwierdzenie biegłego wynika z jego zawodowego rozeznania w powszechnie stosowanej procedurze uruchomienia produkcji, w sytuacji gdy zleceniobiorca – pozwany jako odpowiadający za część konstrukcyjną i wykonawczą przedsięwzięcia podzleca innemu podmiotowi jego technologiczne wykonanie (opinia k. 485-492 tom III).

W toku postępowania strony miały zagwarantowaną przez Sąd Rejonowy możliwość odniesienia się do treści opinii biegłego, z czego skorzystały w pismach procesowych, w których podniosły swoje zastrzeżenia (pismo procesowe pozwanego k. 571-573 oraz powoda k. 585-588 tom II).

Biegły w pisemnej opinii uzupełniającej udzielił odpowiedzi na pytania stron, podtrzymując wnioski wyrażone w opinii podstawowej, że wypraski pochodzące z serii próbnych nie spełniały wymagań określonych przez H. i S., jednak formy (...), (...), (...) oraz (...) wykonane przez (...) są wykonane zgodnie z dostarczoną przez (...) R. P. dokumentacją z uwzględnieniem korekt wymiarowych wprowadzonych do czasu sporządzania opinii. Jednocześnie stwierdził, że w procesie produkcyjnym form prototypowych, ocenę technologiczności produkcji wyrobu powinien ocenić konstruktor form, gdyż podejmując projekt wziął na siebie odpowiedzialność za produkt końcowy oraz że zmiany wprowadzone dotychczas w dokumentacji projektowej były poprawne, ale nie rozwiązywały wszystkich problemów gdyż w dalszym ciągu istnieją różnice w geometrii, które nie zapewniły uruchomienia produkcji części dla odbiorcy końcowego – firmy (...). Wskazał też, że brak poprawnego współdziałania między zleceniodawcą, konstruktorem, technologiemi i wykonawcą wyprasek polegającej na wzajemnej wymianie informacji w celu uzyskania nadrzędnego celu, którym jest wykonanie wyprasek o cechach zadanych przez ich odbiorcę (k. 606-608, 610-611 tom IV).

Pozwany zgłosił kolejne zastrzeżenia w formie zapytania do biegłego (k. 647 tom IV), do których biegły ustosunkował się szczegółowo, jednocześnie oceniając podniesione przez pozwanego zagadnienie jako nie dotyczące określonej tezy dowodowej, okoliczność której jego opinia została dopuszczona w sprawie jako dowód (k. 664 tom IV). Na kolejny termin rozprawy w dniu 18 listopada 2015 r. pozwany nie wnosił kolejnych zastrzeżeń, podtrzymując swoje stanowisko, co do wniosku o oddalenie powództwa (protokół rozprawy k. 676 tom IV).

W powyższych okolicznościach zasadnym jawi się wniosek, że opinia biegłego nie została zakwestionowana przez strony, tak co do jej rzetelności, przyjętej metodologii oceny, jak też źródeł na jakich została oparta – w oparciu o oględziny i protokoły pomiaru wyprasek znajdujące się w aktach sprawy. Wnioski wypływające z tej opinii, są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, jednoznaczne, logiczne i zupełne. Opinia ta jest też opinią miarodajną, bowiem wbrew twierdzeniom apelującego biegły nie poczynił w niej żadnych ustaleń faktycznych w zastępstwie sądu. Z tego względu, jako środek dowody opinia biegłego stanowiła pełnowartościową podstawę wyrokowania.

Bezzasadny jest też zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. zgłoszony przez apelującego w związku z jego zdaniem dokonanej z pominięciem zasad swobodnej, a nie dowolnej oceny, jak też nieuprawnionym pominięciem dowodów osobowych, w postaci zeznań świadków i dokumentów wskazanych w punkcie I.1 A-I apelacji, co doprowadzić miało Sąd Rejonowy do nieprawidłowych ustaleń.

Należy podnieść, że tylko w wypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo – wbrew zasadom doświadczenia życiowego – nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 15 grudnia 2005 r., sygn. akt I ACA 513/05, LEX nr 186115). Strona apelująca uchybień takich, jak powyższe nie wykazała.

Samo przytoczenie w apelacji odmiennej, własnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego nie może być uznane za wystarczające do podważenia dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1969 r., I PR 228/69, LEX nr 6553).

Apelujący kwestionując ustalenia Sądu Rejonowego, co do wykonania przez A. przedmiotu umowy zgodnie z dostarczoną przez niego dokumentacją wskazywał, że:

- treści tej umowy przewidywała, że trzeci etap płatności był uzależniony od akceptacji ostatecznego odbiorcy we wszystkich czterech zamówieniach, w których wstrzymał wypłatę trzeciej transzy wynagrodzenia,
- A. nie wykonała próbnych wtrysków form, do których się zobowiązała,
- zwłoka w pracach wykonywanych przez A. była tak dalece zaawansowana, że dostarczenie form przez pozwanego utraciło znaczenie dla odbiorcy,

- prezes A. G. B. w protokole z dnia 16 stycznia 2015 r. zobowiązał się do dalszej współpracy z pozwanym przy wykonywaniu form tryskowych, co świadczy o tym, że nie wykonała swojego zobowiązania.

Pozwany powołując się na złożoną przez (...) treść oferty wykonania form wtryskowych (k. 63) wskazując, że oferta ta obok złożonych zamówień przez pozwanego (k. 17-20 tom I) wyznaczała treść zawartej umowy na wykonanie form, co było sporne pomiędzy stronami. Pozwany twierdził bowiem, że zawarta w tej ofercie propozycja rozliczenia dzieląca wynagrodzenie za wykonanie umowy na trzy transze: 40% zaliczki, 40% po zakończeniu formy przed testem, 20% po akceptacji formy, wprowadzała jako warunek wypłaty ostatniej transzy, akceptację formy przez jej odbiorcę H. i S..

Tymczasem ze zgromadzonych dowodów w sprawie wynika, że oferta wykonania formy T. (...) za kwotę 65.000 zł netto dotyczyła tylko jednego z czterech zamówień złożonych przez pozwanego na wykonanie form za numerem 1/11/2010 (k. 17), zatem nie znajduje zastosowania w przypadku pozostałych zamówień, a wskazane zamówienie przewidywało zmodyfikowane przez pozwanego warunki tych płatności podzielonej na trzy transze: 30%, 40%, 30%, co zostało przyznane przez strony. W oparciu o treść tej oferty brak jest podstaw do jednoznacznego uznania, że została ona przyjęta w takim kształcie jak pierwotnie proponowana jedynie z zastrzeżeniami pozwanego (art. 68¹ § 1 k.c.) – zarzut II.4.

Załączona przez pozwanego projekt umowy (k. 66-68 tom I) nie została ostatecznie przez strony podpisana stąd o jej treści wnosić można z przebiegu współpracy stron na etapie jej realizacji, o której wnosić można z zeznań stron, jak powołanych świadków oraz ze względu na specjalistyczny charakter zamówienia, z opinii biegłego sądowego oraz stosunków kontraktowych pomiędzy wszystkim uczestnikami cyklu produkcyjnego: A. jako wykonawcą technologicznym, pozwanym jako wykonawcą zlecenia wykonania dokumentacji konstrukcyjnej i technologicznej tych form, H. jako zlecającego wykonanie form i S. jako odbiorcy zamówionych form.

Wzajemne relacje pomiędzy poszczególnymi uczestnikami cyklu produkcyjnego oraz jego etapów przedstawił biegły sądowy w opinii (k. 498 tom III). Spornym i zauważonym jako spór w sprawie było to czy przy uwzględnieniu istniejących relacji kontraktowych tylko pomiędzy pozwanym i A. zasadnym ze względu na przebieg procesu technologicznego wykonania form jest przyjęcie, że strony zgodnie ustaliły, że warunkiem uruchomienia ostatniej transzy wypłaty była akceptacja form przez ostatecznego odbiorcę.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że wykonawcą form A. nie łączyły żadne realizacje kontraktowe z zamawiającym H. ani ostatecznym odbiorcą S.. Pozwany był związany umową z H. na wykonanie form (zamówienia H. k. 146-147 tom I).

Twierdzenia pozwanego w tym zakresie, że A. znał ofertę firmy (...) bardzo dokładnie i zaakceptował wszystkie warunki z niej wynikające (k. 204 tom II) nie znajdują potwierdzenia w zebranych dowodach. Zaprzecza temu G. B. (zeznania k. 205 to II), jak i świadek K. K. – pracownik firmy (...) odpowiedzialny za akceptację danego produktu, który stwierdził, że w toku produkcyjnym zamówienia realizowanego przez pozwanego jego firma kontaktowała się tylko z nim (k. 211 tom II). Firma (...) nie uczestniczyła w próbach przeprowadzanych przez H. (zeznania świadka A. B. k. 207 tom II).

Materiał dowodowy dał podstawy do ustaleń, że zlecone przez pozwanego A. formy miały być wykonane w oparciu o dokumentację wykonawczą (konstrukcyjno-technologiczną) dostarczona przez pozwanego (zeznania A. K. k. 208 tom II). Bezspornym w sprawie było, że pozwany po dokonaniu prób jakościowych na prototypach form, dokonywał poprawek konstrukcyjnych w dokumentacji, którą następnie przekazywał A., do wykonania.

Z ustaleń biegłego w opinii wynikało jednoznacznie, że na obecnym etapie współpracy nie uzyskano dotychczas jakości wyprasek, która odpowiadałaby kryteriom akceptacji ich odbiorców H. i S.. Formy wykonane przez (...) posiadały cechy kwalifikujące je do przeprowadzenia próbnych wtrysków, zgodnie z powszechnie stosowaną procedurą uruchamiania produkcji. Formy były zgodne z dokumentacją konstrukcyjną pozwanego (k. 491-492 tom III). Zmiany wprowadzone w dokumentacji projektowej były poprawne, ale nie rozwiązywały wszystkich problemów, gdyż dalszym

ciągu istnieją różnice geometrii wyprasek, które nie zapewniły uruchomienia produkcji części dla odbiorcy końcowego – S. (k. 607 tom IV).

Świadek K. K. jako pracownik H. zamawiającej wykonanie form u pozwanego zeznał, cyt.: „Uważam, że przedmiotową sprawę można by zakończyć, gdyby firma pana P. była bardziej aktywna, tzn. gdyby kontynuowała korekty dostarczonych form” (k. 211 tom II). „Uważam, że jeżeli chodzi o te 4 formy, które aktualnie są przechowywane w naszej firmie, należy skorygować pod względem konstrukcji, albowiem błędy technologiczne już wyeliminowaliśmy” (k. 212 tom II).

Powyższe okoliczności, Zdaniem Sadu Okręgowego jednoznacznie wskazują, że uzależnienie wypłaty trzeciej transzy wynagrodzenia od akceptacji odbiorcy końcowego, przy braku jakichkolwiek zobowiązań w tym zakresie A. - H., A. - S., uzależnieniu powodzenia produkcji nie tylko od technologicznej prawidłowości jej wykonania przez A., lecz także, a nawet przede wszystkim od przedsięwzięć konstrukcyjnych pozwanego na każdym etapie produkcji form, leżało poza zgodną intencją stron umowy.

Z tego względu kwestia złożenia przez pozwanego podwykonawcy dokumentacji wykonawczej pochodzącej z H., jak i wykonanej przez niego dokumentacji konstrukcyjno-technologicznej nie mogła mieć wpływu na ustalenie treści łączącej ich umowy, tak co do warunku wypłaty ostatniej transzy wynagrodzenia, jak i terminów wykonania form, skoro z charakteru zamówienia złożonego przez pozwanego i specyfikacji produkcji prototypu wynikało, że osiągnięcie celu umowy zawartej przez niego z H. nie jest praktycznie zależne od ostatecznego technologicznego wykonania form, które było zgodne z dostarczoną przez pozwanego dokumentacją.

Nie budzi też wątpliwości, jak wskazał biegły, że A. doprowadził do wykonania próbných wtrysków form, do których się zobowiązał.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dawał też podstaw do przyjęcia, że zwłoka w realizacji zamówienia spowodowała, iż utraciło ono dla pozwanego znaczenie. Wskazać należy, że opóźnienia w wykonaniu przedmiotu zamówienia zostało potwierdzone przez zamawiającego H. w stosunku do pozwanego, a i kwestia odpowiedzialności A. za to opóźnienie, nie została przez pozwanego, jako powołującego się na tę okoliczność jednoznacznie wykazana (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.). Niemniej odnotować należy, że firma (...) w osobie K. K. w dniu 16 stycznia 2015 r. (protokół k. 495 tom III) „wyraziła wolę podjęcia się wykonania wtrysków na istniejących formach i wypracowania informacji dotyczących wprowadzenia koniecznych zmian w konstrukcji form polegających na wprowadzeniu korekt wymiarowych w formach wtryskowych w celu opracowania wraz z R. P. propozycji kolejnych zmian w formach wtryskowych i przekazania ich (...), co jednoznacznie wskazuje, że wobec jedynie częściowego rozliczenia H. z pozwanym, końcowa realizacja projektu, pomimo opóźnienia nie pozbawia jej znaczenia dla pozwanego.

Formułując powyższy zarzut pozwany nie wszczął procedury reklamacyjnej z tytułu rękojmi za wady dzieła z wówczas obowiązującego art. 637 k.p.c. Nie przedstawił też żadnych dowodów na tę okoliczność, że takie postępowania wszczął, czy też złożył jakiegokolwiek oświadczenia prawnokształtujące, które po wyczerpaniu procedury reklamacyjnej wskazywałyby, np. na wolę odstąpienia od umowy, czy też wykonania zastępczego.

Błędna jest także ocena pozwanego przywołanego wyżej protokołu spotkania oraz oględzin z dnia 16 stycznia 2015 r. jako uznanie przez A., że nie wykonał swojego zobowiązania względem pozwanego. Intencja tego protokołu, którego treść w części została przytoczona wyżej, nie budzi wątpliwości. Dotyczy on bowiem woli kontynuowania współpracy wszystkich podmiotów biorących udział w procesie produkcji, w tym pozwanego, w celu dostarczenia przez H. zamówionego produktu ostatecznemu odbiorcy S..

W piśmie tym potwierdzone zostało, że wtryski zostały wykonane zgodnie z procedurami uruchamiania form, które obowiązują w (...) sp. z o.o., jednak nie spełniają one wymagań firmy zlecającej wykonanie wyprasek (S.), która narzuciła w formie dokumentacji ograniczenia uniemożliwiająca zmianę konstrukcji wyrobów. Wniosek zatem, że w protokole tym A. przyznaje, iż nie wykonała zobowiązania, nie znajduje potwierdzenia w jego treści.

Sąd Okręgowy dokonując własnej oceny dowodów i rozważań uznał, że zarzuty apelacyjne pozwanego nie zasługiwały na uwzględnienie. Ich intencją jest bowiem bezzasadne przeniesienie na pozwanego konsekwencji niewykonania umowy przez pozwanego na A.. Zamawiający H. rozliczył się bowiem z pozwanym tylko w 70% uzgodnionego wynagrodzenia. Pozwany nie uznając własnego braku wystarczającego udziału w procesie produkcyjnym, uznał za zasadne przeniesienie na relacje z A., negatywnych konsekwencji wynikających z niewykonania przez niego umowy z zamawiającym formy. Sposób rozliczeń przedstawiony przez pozwanego (k. 202 tom I) z tytułu realizacji umowy, oparty na uzależnieniu wypłaty A. od zapłaty za wykonanie umowy przez H., nie może znaleźć akceptacji ze względu na treść i przedmiot zawartej umowy. W przedmiotowej umowie wykluczenie istnienia jakiegokolwiek wady w chwili oddania wykonanych form naruszałoby równowagę między zlecającym zamówienie a wykonawcą, pozostawiając tego ostatniego w niepewności odnośnie do wynagrodzenia oraz zwrotu poniesionych wydatków (podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2007 r.V CSK 99/07). Z tego względu za niezasadny uznać należy zarzut naruszenia art. 457 k.c. (zarzut II,5).

Fakt wykonania przez A. form zgodnie z zamówieniem pozwanego na podstawie umowy, z której nie wynikał termin jego oddania oraz odebrania dzieła przez pozwanego, co zostało potwierdzone dokumentami WZ (k. 12-16 tom I), zrodził z tą chwilą po stronie pozwanego obowiązek zapłaty na podstawie art. 642 § 1 k.c.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, zgodnie z § 2 pkt 6 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).